

Sygn. akt: I C 1535/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukla
Protokolant:	Sek. Sądowy Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2018 r.

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 15.000 zł

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 15 000 zł (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi:

1) od kwoty 14000 zł (czternaście tysięcy złotych) od dnia 27 kwietnia 2016 do dnia zapłaty,

2) od kwoty 1000 zł (jeden tysiąc złotych) od dnia 03 listopada 2016 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 6928,05 zł (sześć tysięcy dziewięćset dwadzieścia osiem złotych 05/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 października 2018

Powódka A. K. pozwem wniesionym w dniu 27.04.2016 wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy doznane na skutek wypadku z dnia 13.08.2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podała, że w dniu 13.08.2013 w wyniku wypadku spowodowanego przez T. B. (1) powódka doznała urazu głowy z zespołem bólowy, stłuczenia kolana prawego oraz urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym i piersiowym połączonym z zespołem bólowym.

Sprawca wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej, a SR w Jaśle wyrokiem wydanym w sprawie II K 947/13 uznał T. B. (1) winnego popełnienia czynu zabronionego z przepisu art. 177 §1 kk. Po wypadku powódka została zawieziona do szpitala w J., a na (...) w K. zgłosiła się w dniu następnym. Leczenie kontynuowała

u chirurga w Poradni Chirurgicznej w K. oraz w poradni neurologicznej. W dniu 02.03. 2015 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę, który przyznał jej 1000 zł tytułem zadośćuczynienia; powódka żądała kwoty 15 000 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 08.09.2016r., wydanym w postępowaniu upominawczym sąd uwzględnił żądanie powódki w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty (k.28-32) strona pozwana (...) S.A., w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu zarzucił, że żądanie przez powódkę zadośćuczynienia jest bezpodstawne, bowiem doznane przez nią w wyniku zdarzenia urazy były powierzchowne, o czym świadczy fakt, iż nie przebywała w szpitalu, zaś ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego stwierdził u niej 0% uszczerbku na zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.08.2013 T. B. (1) ubezpieczony od OC w pozwanym towarzystwie kierujący samochodem d. (...) w miejscowości K. na prostym odcinku drogi zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do czołowego zderzenia z prawidłowo jadącym z na przeciwka samochodem s. octawia kierowanym przez powódkę A. K.. T. B. (2) został uznany winnym wyżej opisanego zdarzenia uznanego jako przestępstwo z art. 177 § 1 kk i został skazany wyrokiem SR w Jaśle z dnia 13.02.2014 (II K 947/13) prawomocnie na karę grzywny.

Powódka została odwieziona karetką pogotowia do szpitala w J., gdzie wykonano zdjęcie RTG, stwierdzono stłuczenie kolana i wypisano powódkę do domu z kołnierzem ortopedycznym. W dniu następnym powódka źle się czuła, bolała ją głowa i udała się na (...) do K..

Powódka w kołnierzu ortopedycznym chodziła 6 tygodni, zdejmując go na noc; zapisano również powódce leki przeciwbólowe, jednakże nie mogła w nocy spać ze względu na ból. Odczuwała silny lęk przed prowadzeniem samochodu.

Leczenie kontynuowała w poradniach chirurgicznej i neurologicznej. Ponadto powódka miała problemy z podnoszeniem ręki do góry (nie może wieszać firanek), z podnoszeniem cięższych przedmiotów, skarżyła się na ból głowy i ograniczone ruchy szyi; w prowadzeniu domu pomagała powódce najstarsza córka K., a w pracach domowych porządkowych brat P.. Powódka do końca września 2013 przebywała na zwolnieniu lekarskim. Przed zdarzeniem z 13.08.2013 powódka jeździła na nartach i na rowerze oraz uprawiała callanetics, a po wypadku zaprzestała swych pasji. Obecnie powódce cierpną dłonie, w związku z czym ma problemy ze snem, jest mniej aktywna, mimo odbytych trzech turnusów rehabilitacyjnych; powódka do dnia dzisiejszego zażywa leki przeciwbólowe, bo często boli ją głowa. Powódka pracuje w pozycji siedzącej przy komputerze i ma problemy przy dłuższym siedzeniu ze względu na ból.

W dniu 02.03.2015 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody pozwanemu domagając się przyznania kwoty 15000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy. Strona pozwana przyznała powódce kwotę 1000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Biegły neurolog L. J. stwierdził, że na skutek wypadku u powódki wystąpił 10 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Biegły neurolog stwierdził u powódki w kręgosłupie szyjnym niewielkie ograniczenie ruchu nachylenia bocznego i rotacji obustronnie z przewagą w stronę lewą, z niewielkim wzmożeniem napięcia mięśniowego karku; biegły ustalił, że w wyniku z darzenia z dnia 13.08.2013 r. powódka doznała stłuczenia głowy, skręcenia szyjnego odcinka kręgosłupa oraz stłuczenia kolana, które spowodowały łącznie

10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z punktu 94a. Ponadto biegły neurolog stwierdził u powódki zaburzenia ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz obecność przewlekłego zespołu korzeniowego czuciowo- bólowego objawiającego się upośledzeniem czucia powierzchownego palców IV –V ręki prawej. Biegły ustalił również , że wskutek urazu kręgosłupa szyjnego powódki doszło do uszkodzenia struktur mięśniowych i aparatu więzadłowego, co wymagało długotrwałego leczenia neurologicznego i nadal wymaga systematycznej rehabilitacji. Zdaniem biegłego

zaburzenia czuciowe palców ręki prawej powodują słabsze wycucie klawiatury komputera, a utrzymywanie głowy przez dłuższy czas w jednej pozycji nasila dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa szyjnego.

Biegły ortopeda – traumatolog W. T. stwierdził, że powódka nie doznała schorzeń ortopedycznych skutkujących powstaniem u niej uszczerbku na zdrowiu.

W dniu 03.10.2016 (k. 26) stronie pozwanej doręczony został odpis pozwu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyroku SR w Jaśle z dnia 13.02.2014 (II K 947/13),
- akt szkodowych pozwanego na płycie CD (k.46),
- dokumentacji likwidacji szkody (k.38-45),
- zeznań świadków P. K. i K. U. (k. 63-66),
- opinii biegłego neurologa L. J. z dnia 21.06.2017 (k.72-74) i opinii uzupełniającej z dnia 26.10.2017 (k.91-92),
- opinii biegłego ortopedy – traumatologa W. T. z 26.03.2018 (k.102-108),
- prywatnej opinii ortopedycznej W. M. z 24.04.2018 (k.126),
- zeznań powódki (k.66-68).

Powyższym dowodom sąd dał wiarę w całości. Uzupełniają się one wzajemnie tworząc spójny obraz stanu faktycznego. Wydaną opinię biegłego neurologa L. J. wraz z opinią uzupełniającą sąd uznał za wiarygodną i w pełni wyjaśniającą zagadnienia; sporządzona została przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje i brak było okoliczności podważających jej wiarygodność. Opinia ta była co prawda kwestionowana przez stronę pozwaną, jednakże pozwany nie zaproponował sądowi z opinii innego biegłego neurologa, zatem nie podważył ustaleń dokonanych przez biegłego J.. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków P. K. i K. U. oraz powódki w kwestiach dotyczących jak zmieniło się życie A. K. po zdarzeniu drogowym z dnia 13.08.2013.

Sąd zważył, co następuje:

Winę za spowodowanie wypadku, w wyniku którego powódka A. K. doznała obrażeń ciała, ponosi kierujący pojazdem d. (...), który w chwili wypadku ubezpieczony był u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej; wina kierującego pojazdem matiz stwierdzona została prawomocnym wyrokiem SR w Jaśle wydanym w sprawie II K 947/13.

W przedmiotowym wypadku doszło do zderzenia pojazdów, a zatem odpowiedzialność osoby, która go spowodowała opiera się na art. 436 §2 kc w zw. z art. 415 kc.

Powyższą odpowiedzialność wyłączają jedynie : okoliczność, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą prowadzący pojazd nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie zachodzą jednak powyższe okoliczności egzoneracyjne.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018r., nr 473) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z kolei zgodnie z art. 445 §1 kc w powyższych wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wysokość zadośćuczynienia sąd ustala w oparciu o kryteria niewymierne. Zasadniczym kryterium jest rozmiar cierpienia i niekorzystnych zmian w życiu poszkodowanego będących następstwem deliktu zawinonego przez sprawcę szkody.

Należy podkreślić, iż w związku z tym, że krzywda jako szkoda niemajątkowa jest niewymierna, przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia nie może być traktowane na zasadzie ekwiwalentności. Taki charakter (ekwiwalentny) ma jedynie odszkodowanie. Natomiast „odpowiedniość” kwoty zadośćuczynienia ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy czyli ma charakter kompensacyjny. Jako takie nie może być ono nadmierne, musi uwzględniać aktualną stopę życiową społeczeństwa, z drugiej strony nie może być symboliczne – musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Mając na uwadze powołane przepisy i ustalony stan faktyczny sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie 16 000 zł jest adekwatne do poniesionych przez powódkę cierpień. Sąd uwzględnił przede wszystkim fakt, iż na skutek wypadku wystąpił u powódki 10 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz fakt wypłaty kwoty 1000 zł tytułem zadośćuczynienia w postępowaniu likwidacyjnym. Nie jest to jednocześnie kwota nadmierna, która spowodowałaby wzbogacenie pokrzywdzonej. Ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd uwzględnił rozmiar cierpień powódki, zarówno dolegliwości bólowych, jak i cierpienie psychiczne oraz czas ich trwania. Powódka, ze względu na okoliczności życiowe, pomimo doznanych obrażeń, zmuszona była do prowadzenia normalnego życia. Do dnia dzisiejszego powódka odczuwa dolegliwości bólowe głowy, cierpienie palców, nie może spać, przestała jeździć na nartach i na rowerze, nie uprawia callaneticsu, jest powolniejsza, mniej sprawna, ma problem z dłuższym siedzeniem, a pracuje przy komputerze, nie może podnosić cięższych przedmiotów, do dzisiaj zażywa środki przeciwbólowe.

Powódka przez 6 tygodni nosiła kołnierz ortopedyczny, co powodowało dyskomfort; przez kilka miesięcy odczuwała lęk przed jazdą samochodem. Przyznając zadośćuczynienie w kwocie 15 000 zł, sąd miał na uwadze przede wszystkim fakt wypłacenia w postępowaniu likwidacyjnym kwoty 1000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz to, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym zdrowie i życie człowieka uznawane jest powszechnie za najwyższe dobro podlegające ochronie prawnej, co powinno znaleźć przełożenie na wysokość rekompensaty finansowej.

Mając na uwadze powyższe sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. K. kwotę 15 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie płatnymi:

- od kwoty 14 000 zł od dnia 27.04.2016 do dnia zapłaty,

- od kwoty 1000 zł od dnia 03.11.2016 do dnia zapłaty.

Należy zauważyć, że żądanie zadośćuczynienia w kwocie 15 000 zł powódka skierowała do pozwanego w dniu 02.03.2016 (dokumentacja likwidacji szkody k. 38), zaś w pierwotnym pozwie skierowanym do tutejszego sądu powódka żądała odsetek od kwoty 15 000 zł od dnia wniesienia pozwu (27.04.2016). Mając na względzie trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego, który upłynął pomiędzy datami 02.03.2016 i 27.04.2016, zasądzenie odsetek od kwoty 14 000 zł od dnia 27.04.2016 jest zasadne.

Natomiast od kwoty 1000 zł powódce odsetki za opóźnienie należą się od pozwanego po upływie 30 dni od dnia doręczenia odpisu pozwu. Odpis pozwu został doręczony pozwanemu przez sąd w dniu 03.10.2016 (k.26), zatem ustawowe odsetki od kwoty 1000 zł należą się powódce od dnia 03.11.2016.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek znajduje oparcie w treści przepisów art. 481 §1 i §2 kc oraz art. 14 ust. 1 wyżej opisanej ustawy z 22 maja 2003.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie wyżej wskazanych przepisów, oddalając powództwo co do odsetek od kwoty 1000 zł za okres od 28.04.2016 do dnia 02.11.2016 jak w punkcie II wyroku.

Na zasadzie art. 98 §1 i §3 kpc oraz § 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu z dnia wniesienia pozwu (tj. 27.04.2016) sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 6928,05 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania – w punkcie III wyroku. Na zasądzoną kwotę składają się: koszty zastępstwa adwokackiego w wysokości 4800 zł, opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł, opłata od pozwu w kwocie 750 zł, koszty opinii biegłych w kwocie 1344,05 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)